

ת"פ 31146/08/16 - מדינת ישראל נגד סיסאי קסטה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 31146-08-16 מדינת ישראל נ' קסטה(עציר)

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: סיסאי קסטה (עציר)

גזר דין

כללי

1. בטרם שמיעת הראיות, הגיעו הצדדים להסדר דיוני במסגרתו כתב האישום המקורי שהוגש נגד הנאשם תוקן והנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, שאלה עיקריהן:

במועד הרלוונטי לכתב האישום התגורר הנאשם בחדר בבניין דירות באילת. בתאריך 05.08.16, בסמוך לחצות, יצא הנאשם מחדרו, ומסיבה שאינה ידועה למאשימה דפק בחוזקה על דלת אחת הדירות בבנין, שבר את הדלת ונכנס אל החדר. לאחר מכן, הנאשם יצא מהחדר, נטל מספר בקבוקי זכוכית וכן בקבוק פלסטיק גדול שהיה מלא בבנזין, יצא מהבנין, שפך חלק מהבנזין על מדרכה סמוך לבנין והצית אותו. בשל מעשיו הוזעקה למקום ניידת משטרה. בד בבד, מילא הנאשם את אחד מבקבוקי הזכוכית בבנזין, הצית אותו והשליך אותו לעבר עובר אורח שהיה במקום. הבקבוק התנפץ על הארץ והבנזין בער. עובר האורח צעק בקול לעזרה, והנאשם שאל אותו אם "זה עובד" ואמר לו שהוא רוצה לשרוף את כל הבנין. ד.י., יליד 1983 (להלן: "המתלונן"), שמע את הצעקות לעזרה, התקרב למקום והבחין בנאשם אוזח באחד מבקבוקי התבערה כשהבקבוק בוער. הוא התקרב אל הנאשם במהירות כדי למנוע ממנו להשליך את הבקבוק, והנאשם השליך את הבקבוק הבווער על המתלונן ופגע בו. האש אחזה בבגדי המתלונן והוא החל לבעור. המתלונן פשט את חולצתו הבוערת והורה לנאשם שלא יזוז. עוברי אורח שהבחינו במעשי הנאשם רצו לעברו, הפילו אותו על הארץ ומנעו ממנו להשליך בקבוקים נוספים, תוך שהם מכים אותו. אז הגיע שוטרים למקום והנאשם נמלט ובהמשך הוא אותר ונעצר על ידי השוטרים.

המתלונן פנה לבית החולים "יוספטל" שם נמצא כי נגרמו לו כוויות בדרגה 2 באזור שורש כף היד ובזרוע.

2. על יסוד הודאת הנאשם בעובדות, כאמור, הוא הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977 ובעבירה של היזק במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

3. במסגרת ההסדר, התביעה הצהירה כי היא מקבלת את העובדה שבזמן ביצוע העבירות היה הנאשם במצב של שכרות משמעותית, שהשפיעה על התנהגותו, והסכימה ששירות המבחן יגיש תסקיר על הנאשם.

4. ההסדר בין הצדדים לא כלל הסכמה לעניין העונש.

תסקירי שירות המבחן

בתסקיר שירות המבחן על הנאשם, מיום 19.03.17, צוינו בין היתר הדברים הבאים:

הנאשם בן 27, רווק. טרם מעצרו התגורר באילת ועבד במשך כחודש כמתקין מזגנים. נולד באתיופיה להורים אשר נפרדו טרם לידתו. אין לו קשר עם אביו. בגיל חמש עלה לארץ עם אמו ואחיו. סיים 9 שנות לימוד בלבד. מאז עזיבתו את הלימודים בגיל 14 התקשה למצוא מסגרת תעסוקה והיה לרוב שרוי בחוסר מעש. לא גויס לצבא, על רקע אי התאמה. בין השנים 2011-2014 ריצה עונש מאסר בן שנתיים על עבירת אלימות. לדבריו, במהלך שהותו בכלא לא השתלב בטיפול כלשהו משום שלא נמצא מתאים לכך. לאחר שחרורו, לא שולב בתכנית של הרשות לשיקום האסיר בשל אי שיתוף הפעולה שלו עם גורמי הטיפול.

צורך אלכוהול מגיל 14. נהג לשתות עד אובדן הכרה. שיתף כי רק במסגרת מעצרו הנוכחי הוא ער לבעיית השתייה שלו. הצהיר באופן כללי כי הוא מעוניין לטפל בכך. הנאשם שלל דפוסים תוקפניים בהתנהגותו כלפי האחר והשליך התנהגויות אלימות בעברו על צריכת האלכוהול.

שירות המבחן התרשם כי לנאשם מודעות נמוכה להשלכות צריכת האלכוהול עליו ועל סביבתו, וכי הוא מציג עצמו באופן חיובי וחסר חיבור רגשי למצוקותיו וקשייו. עוד צוין כי ניכר שהנאשם מחזיק בעמדות חשדניות כלפי גורמי סמכות וגורמי טיפול, והצהרותיו להשתלב בטיפול הינן חיצוניות. שלל שימוש בסמים.

ביחס לעבירות נשוא תיק זה, תיאר כי בליל האירוע שבה באופן אינטנסיבי בגפו מחוץ לביתו וכאשר חזר טעה בדירה אליה ניסה להיכנס, ומשהתקשה לפתוח את הדלת, שחשב שהיא דלת דירתו, הוא פרץ אותה. לאחר מכן שב החוצה ושם אינו זוכר מה קרה למעט שהיה מעורב בקטטה במהלכה נשברו על ראשו בקבוקי בירה.

שירות המבחן התרשם כי העבירות בוצעו על רקע אישיות בלתי בשלה וכוחות אגו חלשים; היעדר גישה מחייבת כלפי החוק ומשמעותו; ודפוסים תוקפניים אשר צריכת האלכוהול המוגברת מעצימה אותם, וכי הנאשם זקוק לטיפול בתחומי השליטה בכעסים וצריכת האלכוהול. עם זאת צוין כי ניכר שקיימת אצל הנאשם מודעות נמוכה לקשייו, יכולת התבוננות פנימית מועטה והיעדר חיבור רגשי.

שירות המבחן שקל את גורמי הסיכוי והסיכון של הנאשם וסבר כי קיים סיכוי להישנות התנהגות פורצת חוק בעתיד.

לאור כל האמור, שירות המבחן נמנע מלתת המלצה טיפולית כלשהי, וסבר כי יש צורך בענישה מוחשית לצד ענישה מותנית ופיצוי לנפגע. הומלץ כי במידה ויוטל על הנאשם עונש מאסר בפועל, הוא ישולב בטיפול במסגרת המאסר.

בתסקיר משלים מיום 09.05.17 צוין כי לנאשם התמכרות ממושכת ועמוקה לאלכוהול, אך הוא מבטא מודעות נמוכה לשימוש זה ומתקשה לערוך בחינה עצמית. שירות המבחן התרשם כי קיים פער משמעותי בין הצהרותיו המילוליות של הנאשם באשר לצורך בתהליכי טיפול ושיקום לבין יכולתו לערוך בדיקה עצמית מעמיקה ויכולתו להיתרם מהליך גמילה משמעותי. לאור הדברים, שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית וסבר כי יש צורך בענישה מוחשית לצד ענישה מותנית ופיצוי לנפגע. הומלץ כי במידה ויוטל על הנאשם עונש מאסר בפועל, הוא ישולב בטיפול במסגרת המאסר.

טענות הצדדים

1. ב"כ המאשימה חזרה על עובדות כתב האישום המתוקן; עמדה על הערכים שנפגעו ממעשה הנאשם-קדושת החיים, שלמות הגוף, בטחון הציבור ותחושת הביטחון האישית, ועל מידת הפגיעה בהם, טענה לחומרת העבירות ופירטה את נסיבותיהן. טענה כי על פי הנחיות פרקליט המדינה, מתחם המוצא שצריך להיטען כאן הוא 5 - 14 שנות מאסר. הוסיפה כי נגד הנאשם תלוי ועומד מאסר על תנאי בר הפעלה בן 12 חודשים. הפנתה לתסקיר שירות המבחן ולהמלצתו. טענה כי המאשימה שקלה לקולא את הודאתו של הנאשם, לקיחת האחריות על מעשיו והחיסכון בשמיעת העדים, והסכימה להגביל את עמדתה ולבקש לגזור על הנאשם 5 שנות מאסר בפועל, להפעיל את המאסר על תנאי שהוטל עליו בת.פ. 8497-11-11 של בית משפט המחוזי חיפה, במצטבר, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

2. ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם בן 26, רווק ללא ילדים. נולד באתיופיה ועלה בגיל 5 לארץ עם אמו ואחיו. מסכת חייו קשה והוא סבל לאורך חייו מקשיי הסתגלות. סיים רק 9 שנות לימוד. הנאשם גדל בהיעדר דמות הורית מכוונת, בעזובה רגשית והתנהלות חיים הישרדותית. הוא עזב את לימודיו בגיל 14, מאז שהה בחוסר תעסוקה וצרף אלכוהול באופן בלתי מבוקר. ציין, כי בזמן האירוע היה הנאשם תחת השפעת אלכוהול, והוסכם על הצדדים כי הוא ביצע את העבירות במצב של שכרות משמעותית. הוא לוקח אחריות על מעשיו למרות שמתקשה לזכור אותם. טען כי הפגיעות שנגרמו למתלונן אינן חמורות, והוא נחבש ושחרר. הגיש פסיקה וטען כי מתחם העונש ההולם צריך לעמוד בחלקו העליון על 36 חודשי מאסר בפועל. ביקש לקבוע כי המאסר על תנאי שיופעל ירוצה, לפחות בחלקו, בחופף למאסר שיוטל בתיק זה. עוד טען, כי הנאשם מעולם לא קיבל עזרה, וביקש כי בית המשפט יאפשר לנאשם לעבור הליך טיפולי.

3. הנאשם סיפר כי הוא בן 26. טען כי עבר שינוי בכלא. הביע צער על מעשיו.

דין והכרעה

1. הנאשם הורשע בשתי עבירות - חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והיזק במזיד. העבירות בוצעו באותו זמן ומקום, ובאותו הקשר. משכך, יש לראות בהן כמהוות אירוע אחד, לקבוע מתחם עונש הולם לכלל האירוע ולהטיל עונש כולל לשתי העבירות.

2. הסכנה הגלומה בהשלכת בקבוק תבערה בוער לעבר אדם, רבה וחמורה. תערובת של אש וחומר דליק המלבה אותה, האוחזת בבגדים שאדם לובש או בחלקי גוף חשופים, עלולה לגרום בתוך זמן קצר כוויות משמעותיות המגיעות כדי נכות קשה ואף סכנת חיים. כל בר דעת יודע זאת. ממילא ברור שמעשי הנאשם חמורים מאוד.

3. הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות שעבר הנאשם הם בין היתר, שמירת החיים והגוף; שמירת הקנין; ושמירת הסדר הציבורי.

בנסיבות העניין, מידת הפגיעה בערכים אלה הינה ממשית.

4. כברוב העבירות כך גם בעבירות האלימות, קשת העונשים המוטלים רחבה והעונש הקונקרטי מושפע - בעיקר - מנתונים ונסיבות הנוגעים למעשה המסוים. עם זאת, מדיניות הענישה הכללית בעבירות האלימות הקשות היא של החמרה.

"רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברין האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאלים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה" - ע"פ 4173/07 פלוני נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (16.8.2007)

5. שימוש בבקבוקי תבערה לפגיעה ברכוש או בגוף, נעשה בדרך כלל בהקשר של הפרות-סדר; מעשים בעלי מאפיינים אידאולוגיים לאומניים; או פעולות נגד כוחות הבטחון. כמעט ולא רואים אותו במעשי תקיפה "רגילים", שבין אדם לחברו. הפסיקה הקיימת, המתייחסת לשימוש בבקבוקי תבערה בהקשרים שצוינו, יכולה ללמד על החומרה המיוחסת לשימוש בבקבוק תבערה ככלי משחית, כשלעצמו, ויש בה כדי להוות קנה מידה לעונש - גם אם כסמן עליון - במקרים של שימוש כזה בנסיבות כבענייננו.

6. בע"פ 3261/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 09.11.2015) המערער השתתף בהתפרעות שנערכה בכניסה לאום אל פחם במחאה על ההתנהלות הישראלית במבצע הצבאי ברצועת עזה, שבה חלק מהמשתתפים היו רעולי פנים. המערער, שהיה רעול פנים, הבחין באחרים המחזיקים בקבוקי תבערה, הצטרף אליהם והחליט עמם לייצר בקבוקי תבערה נוספים במטרה להשליכם לעבר השוטרים במהלך ההפגנה. לשם כך, המערער ואחר הביאו בקבוקי זכוכית ריקים, חתיכות בד ודלק, ואחרים ייצרו בנוכחותו, ברחוב, כ-5 בקבוקי תבערה נוספים. המערער והאחרים התקדמו לעבר השוטרים וכשהיו במרחק של כ-30 מטרים מהם, הציתו בקבוקי תבערה ויידו אותם לעברם. חלק מבקבוקי התבערה התלקחו בסמוך לשוטרים אך איש מהם לא נפגע בגופו. בנוסף, המערער והאחרים ניסו לתקוף את השוטרים בכך שיידו אבנים בצוותא חדא לעברם.

המערער הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה; התפרעות; ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות בצוותא; ייצור נשק בצוותא; ונשיאת והובלת נשק בצוותא.

בית המשפט המחוזי עמד על כך שמצבו של המערער שונה במעט מיתר המעורבים, שכן בניגוד להם הוא לא נטל חלק בתכנון המוקדם ובהתארגנות שהתרחשה יום קודם להתפרעות, אלא הצטרף להתפרעות בעיצומה. ונתן לכך ביטוי בקביעת מתחם עונש נמוך יותר משל האחרים - שהועמד על 12 - 36 חודשי מאסר בפועל. **בהתחשב בהודאתו ובגילו הצעיר נדון המערער ל- 15 חודשי מאסר בפועל.**

ערעורו על חומרת העונש, נדחה.

בע"פ 3582/13 סעד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.1.2014), דובר על ארבעה נאשמים ששלושה מהם הורשעו בשני אישומים של השלכת בקבוק תבערה לעבר מחסום צבאי - בכל אחת משני המקרים הבקבוק לא פגע בעמדה הצבאית. והרביעי הורשע באישום אחד של זריקת בקבוק תבערה. בית המשפט המחוזי דן את שלושת הנאשמים הראשונים ל- 40 חודשי מאסר בפועל ואת הנאשם הרביעי ל- 30 חודשי מאסר בפועל. ובית המשפט העליון קיבל את ערעור המערערים והעמיד את עונשם של **שלושת הנאשמים הראשונים על 28 חודשי מאסר בפועל ואת עונשו של הנאשם הרביעי על 18 חודשי מאסר בפועל.**

בע"פ 13/2337 מהנד קואסמה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2013.09.16) הורשעו המערערים בשורה של עבירות במספר אישומים שעניינם יידוי בקבוקי תבערה. בכתב האישום המתוקן תוארה מסכת אירועים בהם יידו המערערים בקבוקי תבערה לעבר כוחות הביטחון והתושבים היהודים בשכונה, לעבר המבנים בהם מתגוררים התושבים היהודים ולעבר רכבי האבטחה שלהם, במטרה להביא לעזיבתן של המשפחות היהודיות משכונת סילוואן, וכדי למנוע מרשויות החוק מלהיכנס לשכונה ולאכוף את הדין בתחומה.

בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם בכל אישום הכולל עבירות של יידוי בקבוק תבערה לעבר כלי רכב או לעבר בניין מגורים, שבו הייתה הרשעה בעבירות של ייצור נשק, ניסיון הצתה וניסיון לגרימת חבלה בכוונה מחמירה, הוא בין 12 ל-40 חודשי מאסר בפועל למבצע העיקרי. ודן את המערערים לעונשים של **40 חודשי מאסר ו- 36 חודשי מאסר.**

בית המשפט העליון דחה את הערעור ואישר את המתחם שנקבע -

עמוד 5

"המערערים הורשעו בשורה של עבירות במספר אישומים שנעשו על רקע אידיאולוגי, שעיימם לא ניתן להשלים... אוסיף כי סוג עבירות זה, שעניינן בקבוקי תבערה, מחייב ענישה מחמירה. תוצאותיו של בקבוק תבערה, וכבר היו דברים מעולם, עלולות להיות קשות ביותר, וראוי אפוא כי ייצא הקול שהענישה בכגון דא לא תהא קלה... וכבר חזרתי והדגשתי בעבר שעל בתי המשפט "להעביר מסר חד משמעי ונוקב של הרתעה מפני מעשים אלו שחוזרים ונשנים לצערנו ולא פעם מסתיימים בפגיעה ממש", וכן כי במעשים אלו שמבוצעים על רקע אידיאולוגי-לאומני "נדחים שיקולים אחרים מפני שיקול ההרתעה" (ראו ע"פ 9201/06 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.3.2007)). לפיכך, על יידי בקבוקי תבערה העלולים לגרום להתלקחות רחבה ואף לפגיעה באדם, ראוי שתינתן ענישה הולמת. בהתחשב במסוכנות הרבה של העבירות הללו יש הכרח, אפוא, במדיניות של ענישה מכבידה על מנת להוקיע, להרתיע ולשרש מעשים שכאלה. מדיניות ענישה זו תבטא באופן הולם את ההגנה על הערך החברתי הנפגע כתוצאה מפעילות עבריינית זו - שמירה על ביטחון הציבור ושלטון החוק... יתרה מכך, יש לזכור כי במקרה דנא הורשעו כל אחד מהמערערים בשורה של עבירות במספר אישומים המשקפים מספר מעשים שנעשו בהזדמנויות שונות במשך מספר חודשים, ואין מדובר באירוע יחיד."

7. נסיבות הקשורות בביצוע העבירות -

הנאשם ביצע סדרת פעולות הכנה מקדימות קודם השלכת בקבוקי התבערה לעבר עובר-האורח ולעבר המתלונן. במובן זה, מעשיו היו מתוכננים. אולם, הנאשם לא הכיר את עובר האורח ואת המתלונן קודם האירוע והוא לא תיכנן מראש לפגוע בהם או באדם אחר. ובעת ביצוע המעשים היה הנאשם במצב של שכרות משמעותית, שהשפיעה על התנהגותו.

זריקת בקבוק התבערה לעבר המתלונן היתה בעת שהמתלונן התקרב אל הנאשם שאחז בבקבוק התבערה, כדי למנוע ממנו להשליכו.

הנאשם עשה את המעשים בעצמו, לבדו, ללא מעורבותו או השפעתו של אחר.

כתוצאה ממעשי הנאשם, דלת אחד מחדרי הבנין נהרסה, והמתלונן סבל מכוויות בדרגה 2 בכף ידו ובזרועו - שלא הצריכו אישפוז או פרוצדורות רפואיות מורכבות. בנוסף, יש להניח שהחוויה שחוו עובר האורח והמתלונן היתה עבורם קשה והיא פגעה בהם.

הנזק שיכל להיגרם ממעשי הנאשם, במיוחד למתלונן, חמור מאוד. שכן, לולא התעשתות המתלונן ופעולתו המהירה, האש שאחזה בבגדיו יכלה לגרום לו לפגיעות רחבות וחמורות יותר.

יש להניח שהנאשם פעל כפי שפעל, בהשפעת האלכוהול שצרך.

אין חולק כי בעת ביצוע העבירות היה הנאשם במצב של שכרות משמעותית, שהשפיעה על התנהגותו. בנסיבות, יש להניח שמידת השליטה של הנאשם במעשיו בעת האירוע, נפגמה במידה מסוימת.

8. נסיבות העבירות במקרים שהובאו בפיסקה 6 לעיל, חמורות מאלה שכאן. מבחינת רקען, המניע להן, הסכנה שהן יצרו, ובחלק מהמקרים דובר ביותר ממקרה אחד ובעשייה בחבורה.

9. מטבע הדברים, כאשר אדם נתון במצב של שכרות משמעותית, יכולתו להבין עד תום את פשר מעשיו ומשמעותם, מידת השליטה שלו במעשיו, ויכולתו להימנע מהם, פחותה ביחס לאדם פיכח. נתונים אלה מזמינים טענות על הצדקת ההפללה והענישה בנסיבות של פגיעה מסוימת ביכולת הבחירה. אולם, הצורך להפליל מעשים בנסיבות כאלה חיוני ומתבקש מאליו, שכן אחרת, כל שיכור/מסומם יוכל לבצע עבירות ולפגוע באחרים מבלי לשלם על כך מחיר, ואינטרסים חשובים של הפרט ושל החברה יופקרו. מבחינה רעיונית, המשפט רואה בשלב בו האדם עומד לצרוך חומרים משכרים - הגורמים לו להנמכת התבונה והשליטה במעשיו - עובר לביצוע העבירה, כשלב בו נתונה לו יכולת הבחירה, וככלל מייחס לו אחריות למעשים שעשה תחת מצב שכרותו, גם אם באותה העת הוא לא היה במלוא חושי המחוודדים. (ראה גם הוראות סעיפים קטנים א, ב, ו- ג בסעיף 34ט' לחוק העונשין, הנוגעות למצבים שונים של ביצוע עבירות תחת שכרות).

10. בנסיבות מסוימות, העובדה שהעבירה בוצעה כשהנאשם תחת השפעת חומר משכר, תחשב במובהק כנסיבה מחמירה, ובנסיבות אחרות היא עשויה לשמש כנסיבה לקולה. דוגמא בולטת לאפשרות הראשונה הינה נהיגה בשכרות, בנסיבות בהן הנהיגה היתה צפויה עוד קודם למצב השכרות. כמו במקרה בו אדם מגיע ברכבו לאירוע מסוים בידעו כי לאחריו הוא צריך לנהוג חזרה לביתו, ועובר לנהיגתו חזרה הוא צורך חומר משכר, נוהג ברכב וגורם לתאונה. כך גם יהיה הדבר במצבים בהם עובר לצריכת החומר המשכר, הנאשם ידע או יכל לדעת שהדברים עלולים להתפתח באופן, או בדומה לאופן, כפי שבסופו של דבר אירע. בענייננו, בו כפי הנראה מעשי הנאשם נעשו ללא כל תכלית הגיונית ונבעו אך משכרותו, בנסיבות בהן בעת שהנאשם צרך אלכוהול עובר לביצוע העבירות הוא לא יכל להעלות בדעתו כי בהשפעת מצבו הוא יתנהג כפי שהתנהג, יש מקום להתחשב במידה מסוימת בשכרות הנאשם, לקולה.

11. בהתאם לצורך לקיים יחס הולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמו של הנאשם ובין העונש שיוטל; ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות; אני קובע כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירות שביצע הנאשם נע בין 12 ל- 36 חודשי מאסר בפועל.

12. לנאשם הרשעות קודמות בעבירות של תקיפת עובד ציבור; חבלה חמורה בנסיבות מחמירות; איומים; תקיפה סתם; היזק לרכוש במזיד; תקיפת שוטר במילוי תפקידו; פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה; והתנהגות

פרועה במקום ציבורי. והוא ריצה מספר עונשי מאסר.

ביום 10.06.12 נדון הנאשם בת"פ 8497-11-11 של בית המשפט המחוזי חיפה, בין היתר ל- 30 חודשי מאסר בפועל ו- 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע. אין חולק שעבירת החבלה חמורה בנסיבות מחמירות בה הורשע הנאשם בתיק זה מפעילה את המאסר על תנאי.

13. בגזירת עונשו של הנאשם אני מביא בחשבון את גילו - יליד 1991; את נסיבות חייו המורכבות מאוד, כמתואר בתסקירי שירות המבחן ובטיעוני בא כוחו לעונש; את הודאתו, בנסיבות בהן יכלו להיטען טענות שונות בקשר לשכרותו, ובהתחשב בכך שברשימת עדי התביעה כלולים 23 עדים, רובם ככולם מאילת; את הפגיעה הצפויה לנאשם ממאסרו; את סיכויי שיקום הנאשם, שלמרות התנהלות הנאשם עד כה אין להתייחס מאפשרות שיקומו; ואת חולשת הנאשם לאלכוהול ועברו הפלילי, הכולל גם עבירות אלימות.

14. בהתחשב בנטיית הנאשם לשימוש לרעה באלכוהול ובכך שבזמן ביצוע העבירות היה הנאשם תחת השפעת אלכוהול, הרי שקיים חשש ממשי שהנאשם ישוב ויבצע עבירת אלימות על רקע שימוש באלכוהול. משכך, יש צורך בהרתעתו מפני חזרה על עבירת אלימות.

15. בסופו של דבר על העונש להלום את חומרת המעשה בנסיבותיו ואת מידת אשמו של הנאשם. וכאן, מחד, ישנם מעשים מסוכנים, שתוצאתם היתה עלולה להיות חמורה מאוד, המצדיקים ענישה משמעותית, ומאידך, המעשים שביצע הנאשם היו "מעשים של שיכור", אשר בסופו של דבר, למרבה המזל, לא גרמו נזק חמור במיוחד.

במצב דברים זה נראה לי שעל העונש לכלול מאסר לתקופה משמעותית, תוך הימנעות ממיצוי הדין.

16. בהתחשב בכל האמור, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. 20 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו.

ב. אני מפעיל את המאסר על תנאי שהוטל על הנאשם בת.פ. 8497-11-11. הנאשם ישא מחצית מתקופת המאסר במצטבר למאסר שהוטל עליו כאן, ואת היתרה בחופף לו, ובסך הכל 26 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו.

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע.

ד. אני מחייב את הנאשם לשלם למתלונן פיצוי בסך 5,000 ₪.

17. תשומת לב שב"ס לנתוניו האישיים והמשפחתיים המורכבים של הנאשם ולנזקקותו הטיפולית המובהקת בתחום צריכת אלכוהול. גיוס הנאשם לטיפול עשוי להקטין את הסיכון שהנאשם ישוב ויפשע, ויש בו להטיב עם הנאשם ועם החברה.

18. מזכירות בית המשפט מתבקשת להעביר את גזר הדין לגורמי הטיפול בשב"ס.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ב אלול תשע"ז, 13 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.